

4.7.21, Borovnice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci. Ty jsi ten Svatý, jenž trůní obklopen chválami Izraele. Ž 22, 2-4

PÍSEŇ 158 Samému Bohu sláva

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, zaplavila mne úzkost!

Že sice všechno víš a vidíš, ale je ti to lhostejné.

Že tvá všemohoucnost není pro mne!

Mám strach, že ti na nás nezáleží.

Zmocňuje se mne pochybnost,

že pravda a láska nezvítězí nad lží a nenávisť,

že jsi chladný k našemu utrpení.

Nevidím zázraky, přestávám slyšet tvé Slovo.

Odpusť, Pane.

Jako bych zapomněl na Ježíšův příběh.

Pomoz mi věřit, jako věřil on, a jednat jako on.

A kdybych i já zavolal „proč jsi mne opustil?“, probud' mne třeba i z hrobu. Amen.

1. ČTENÍ Gn 11, 1-9

PÍSEŇ 192 Dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši,

obnovuj v nás víru, lásku a naději, kdyby snad začínala slábnout.

Prosíme, dávej nám svůj pokoj, který je silnější, než nepokoj ve světě.

Prosíme, aby byl slyšen hlas strážlivě a moudře myslících lidí.

Prosíme, pomoz zmateným a zoufalým lidem, dej jim sílu k dalšímu životu.

Prosíme tě za moudrost a uvážlivost pro politiky, kteří mají v rukou rozhodování.

Posilni všechny, kteří pomáhají lidem všelijak otřeseným a zbídačným.

Prosíme za ty, kteří potřebují načerpat nové síly.

Prosíme, vyzbrojuj nás proti útokům toho zlého, projasňuj mysl, otevírej srdce, posiluj ruce a nohy ochotné k pomoci.

Tvé království vyhlížíme a všechny své prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Zakládám si na tom, že kážu evangelium tam, kde o Kristu ještě neslyšeli; nechci stavět na cizím základu, ale jak je psáno: ‚Ti, jimž nebylo o něm zvěstováno, uvidí a ti, kteří neslyšeli, pochopí.‘ To mi také mnohokrát zabránilo, abych k vám přišel. Řím 15, 20-22

POŽEHNÁNÍ ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání, 483 To jedno mějme,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 14, 25-33

Šly s ním veliké zástupy; obrátil se k nim a řekl: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zříci svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? Jinak – až položí základ a nebude moci dokončit – vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. To je ten člověk, řeknou, který začal stavět, ale nemohl dokončit.“ Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je jeho protivník ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem.

Milí přátelé, sestry a bratři,

zřící se svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ale i sám sebe není sranda. Ale Ježíš k tomu přímo vybízí. A kdo chce být jeho učedníkem, tomu nic jiného ani nezbyvá. Výjimku tvoří ti, kteří žádnou rodinu nemají. Ani otce, který zemřel před pětadvaceti lety ani matku, která zemřela asi před šesti lety, ani muže ani ženu a děti už vůbec. Jen bratra, který žije se svou rodinou daleko odsud a nemají tak ani sami sebe. To se jim to pak přichází ke Kristu a stává i jeho učedníkem, když vlastně ani nemají ke komu jinému. Na druhou mají aspoň Krista, což ani dnes není úplně málo a co by za to

jiní dali. Ti však, kdo tohle všechno mají, oba rodiče, ženu či muže a děti, bratry i sestry, ať už přímo v rodině anebo jinde, těm se jich těžko vzdává. Otázkou je, jestli se pak mohou stát i Ježíšovými učedníky. Ani Ježíš ostatně žádnou rodinu neměl, o otci vyprávěl jen on sám, matka zůstala matkou a ženy ani dětí se už nedočkal a ne, že by mu to ani nebylo přáno, ale asi nebylo. Proto to může říct i on, že kdo k němu přichází a nedovede se zříct své rodiny, ale ani sám sebe, nemůže se stát ani jeho učedníkem. Ano, zní to trochu katolicky. Katoličtí kněží mají vlastní rodinu stále zapovězenou a asi je to tak dobře. My evangeličtí ji zase máme stále doporučovanou, ale také nám se často vyhýbá. Jako by Ježíš vyžadoval člověka bez závazků, a přitom vnitřně svobodného a jako by rodina nebyla všechno. Kdo navíc nenese svůj kříž, tak jako Ježíš, a nejde za ním, tak jako Ježíš chodil za námi, nemůže být jeho učedníkem. Což je celkem jasné, kdo za Ježíšem nejde a nenese s sebou svůj kříž, nemůže se stát ani jeho učedníkem. Ke Kristově učednictví patří nesení nejen jeho kříže, ale i toho svého. Ježíšův život byl sám poznamenán křížem a ten náš je často taky, neboť i my máme své problémy a trable a neseme si je spolu s sebou, ale můžeme s nimi přijít i přímo za Ježíšem a ten je může nést i spolu s námi jsa již zvyklý na ten svůj kříž. Tak jednoduché to s naším životem někdy je, a přitom tak složité, neboť komu se chce nést něčí kříž i kdyby to byl ten jeho.

A sám Ježíš k tomu připojuje dvě podobenství. Jedno o stavění věže a druhé o tažení krále do boje. Jedno o dokončování a druhé o počítání mrtvých. Jedno o počítání nákladů a druhé o podmínkách míru. A v obou vystupuje někdo, kdo něco chce a něco má. Chce něco postavit a buď na to má nebo ne, aby se mu pak nemuseli smát do očí. A chce někoho porazit a buď na to má dostatek vojska nebo ne, aby nemusel být sám poražen. A Ježíš sám k tomu připojuje dovětek, že ani žádný z nás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem. Nejen se svou rodinou, ale i se všemi svými představami, kde by mohl postavit jakou věž, a přitom by na to neměl nebo se chce proti někomu postavit, a přitom na to nemá. Neboli být Ježíšovým učedníkem skutečně znamená rozloučit se se vším, co mám nebo i nemám a vstoupit do jeho služeb. A tou je především dobře zvážit, na co vlastně mám a na co už ne. Co je v mých silách a co už ne. A kdy jde jen o posměch a kdy už jde o život. A kdy i zdánlivá prohra může ještě znamenat vítězství.

Ježíšovo přemýšlení nad svými silami a možnostmi je jednak demonstrováno na dvou podobenstvích a pak nad nimi uvažuje i on sám. A to i v tom smyslu a směru, jestli i dnes stojí za to následovat Krista nebo je to jen pohádka pro chudé či beztak osamělé lidi. Ne snad co to stojí, ale jaký to má smysl a proč tu i pro nás Pán Ježíš

stále je, když i on sám musí tušit, že jako skončila na kříži ta jeho cesta, úplně stejně může skončit i ta naše.

Odpověď je však překvapivě jednoduchá. A spočívá v samotném rozhodnutí. Kdo se rozhodne pro víru v Ježíšovo působení, ať už sám nebo s něčí pomocí, ten pak může vyhrát i nad svou rodinou, ale i nad sebou samým. A kdo se umí rozloučit i se všemi svými představami, co by ještě mohl postavit či dokončit nebo koho by ještě mohl porazit nebo už taky nemohl, tak jen ten se může stát i Ježíšovým učedníkem. Ale jaký to všechno má vlastně smysl. Rozhodnout se pro svou víru totiž znamená především všeho nechat a někdy i všech nechat a jít si za tím, co považuji ve svém životě za jednu z nejdůležitějších věcí, jít si za svou vírou.

No a kdy jindy když ne teď. Možná nebo spíš určitě mnozí z vás znáte příběh Tomáše Holeše. I ústředí církve se nyní pochlubilo, že byl před patnácti lety konfirmován v Jimramově a co mám zprávy, tak to pro něj i něco znamenalo. Víra totiž nemusí být jen o pravidelné účasti na bohoslužbách. Víra je i o tom, že člověk věří v sebe sama a své schopnosti a jde si za svým cílem. A nezapomíná přitom ani na ty druhé. A konfirmace toho není koncem, nýbrž právě začátkem.

Být Ježíšovým učedníkem totiž znamená především přemýšlet nad tím, co je pro mě v tom životě skutečně důležité. A že se mezi

všechny ty materiální hodnoty může úplně klidně vklínit i křesťanská víra, naděje, že všechno má svůj dobrý důvod a láska k bližnímu svému jako sebe samému. A že všechny tyto hodnoty nemusejí končit vždy jen na Kristově kříži, ale úplně klidně mohou pokračovat dál v Ježíšově učednictví a rozhodnutí se pro Krista.

A to právě ve víře, copak že všechno nakonec dobře dopadne, ale ve víře, že na to nejsme sami, i když za sebou třeba nemáme celou rodinu. Ve víře, která nemusí žít jen z toho, co si sami spočítáme, ale žije právě z Ježíšova života, který byl všechno, jen ne zajištěný. A ve víře, že i v tom životě může být i něco jiného, totiž právě naděje i láska. Celá ta Ježíšova řeč jako by mířila k tomu jedinému podstatnému a je to vedle obrany před posměchem a ochrany před ztrátou života též víra v dobré Boží vedení a jeho pomoc.

Víra v to, že můžeme úplně klidně žít i z jeho milosti a nemusí nám k tomu stačit mnoho, jen si tu a tam něco odříct, dokončit rozdělané dílo a včas vyslat poselstvo, aby se dostavil i kýžený klid a mír. A víra, že tu opravdu nejsme sami. To, s čím přichází Ježíš, je vedle zřeknutí se i vlastní nebo i původní rodiny též jeho přítomnost. Nejen jeho kříže, ale jeho samotného, který naši současnou samotu může úplně klidně vyplnit tím, že nás dá dohromady právě i jako své učedníky. A co může být víc.